

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 80/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Kucek & Partners, s. r. o., Námestie Martina Benku 26, Bratislava, IČO 36 865 192, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Adrián Kucek, proti upovedomeniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV/3 Pz 62/21/1000 z 20. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 20. decembra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy upovedomením generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. k. IV/3 Pz 62/21/1000 z 20. októbra 2021 (ďalej aj „písomné upovedomenie generálneho prokurátora“).

2. Uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 1. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „policajť“) ČVS: PPZ-36/NKA-BA1-2021 z 26. januára 2021 (ďalej len „uznesenie policajta o začatí trestného stíhania vo veci“) bolo podľa § 199 ods. 1, 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) začaté trestné stíhanie v bodoch 1 až 3 pre pokračovací obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 3 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon účinného v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“) a pokračovací zločin podplácania podľa § 333 ods. 1, 3 Trestného zákona. Ďalším uznesením policajta ČVS: PPZ-36/NKA-BA1-2021 z 19. marca 2021 (ďalej len „uznesenie policajta o vznesení obvinenia“)

bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi vznesené obvinenie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 3 Trestného zákona. Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 8/21/1000-39 z 12. mája 2021 (ďalej len „uznesenie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry“) bola sťažnosť sťažovateľa ako obvineného proti uzneseniu policajta o vznesení obvinenia zamietnutá ako nedôvodná. Napokon sa sťažovateľ 23. júla 2021 obrátil návrhom na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku na generálneho prokurátora, ktorý mu nevyhovel a písomne o tom sťažovateľa informoval svojim vyrozumením č. k. IV/3 Pz 62/21/1000 z 20. októbra 2021.

3. Generálny prokurátor vo svojom písomnom vyrozumení č. k. IV/3 Pz 62/21/1000 z 20. októbra 2021 v podstatnom k dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa pre stíhanú trestnú činnosť argumentoval na podklade toho, že (i) trestná vec vyplynula z jednotlivých z trestnoprávneho hľadiska relevantných skutočností, ktoré sú zrejmé zo svedeckých výpovedí svedka [REDAKOVANÉ] z 19. januára 2021 až 25. januára 2021 v inej trestnej veci, (ii) ďalšími výpoveďami [REDAKOVANÉ] už v procesnom postavení svedka (po dočasnom odložení vznesenia obvinenia 10. marca 2021) potvrdil skutočnosti uvedené v jeho predchádzajúcich výpovediach, (iii) [REDAKOVANÉ] v procesnom postavení svedka opísal okrem účasti iných osôb na stíhanej trestnej činnosti aj svoju vlastnú účasť na korupčnej trestnej činnosti a ozrejmil dôvody, pre ktoré sa rozhodol s políciou spolupracovať, (iv) výpoveď [REDAKOVANÉ] korešponduje v podstatných bodoch s výpoveďou obvineného [REDAKOVANÉ], (v) potvrdzujú ju aj výpovede ďalších svedkov – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a zabezpečené listinné dôkazy a aj (vi) výpovede [REDAKOVANÉ] po začatí trestného stíhania a obvineného [REDAKOVANÉ], ktorí sa priznali ku skutku v bode 4. Na podklade tohto sumáru dôkazov generálny prokurátor zhrnul, že „Skutočnosti zistené pred vznesením obvinenia a dôkazy zadovážené po začatí trestného stíhania boli dostatočným podkladom na vyslovenie záveru, že sa trestný čin stal a že ho spáchala určitá osoba. Preto postupoval vyšetrovateľ PZ v súlade so zákonom, keď vzniesol [REDAKOVANÉ] obvinenie.“, pričom dôvodnosť trestného stíhania nespochybnili ani všeobecné súdy pri rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do väzby. V rámci svojej argumentácie generálny prokurátor, reagujúc na námietky sťažovateľa, uznal, že [REDAKOVANÉ] bol ako podozrivý z trestnej činnosti 26. februára 2021 a 1. marca 2021 vypočutý ako svedok ešte pred tým, ako mu bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia, ale táto skutočnosť nedopadala na zákonnosť uznesenia policajta o vznesení obvinenia a uznesenia prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry, „keďže zákonnosť začatia trestného stíhania ako aj vzneseného obvinenia je dostatočne odôvodnená aj jeho výpoveďami vykonanými pred začatím trestného stíhania v inej trestnej veci, ako aj ďalšími výpoveďami svedka [REDAKOVANÉ] vykonanými v dňoch 12.04.2021 a 13.04.2021.“. V tejto súvislosti poukázal aj na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4/2019, podľa ktorého ustanovenia o postupoch pred začatím trestného stíhania majú vo vzťahu k § 206 ods. 1 Trestného poriadku povahu osobitného ustanovenia v tom zmysle, že formuláciu „na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania“ je potrebné vyložiť extenzívne, teda tak, že podkladom pre vznesenie obvinenia (a dôkazmi v trestnom konaní) môžu byť aj skutočnosti zistené postupmi pred začatím trestného stíhania ustanovenými Trestným poriadkom. Generálny prokurátor teda uzavrel, že „Z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplýva odôvodnené podozrenie, že finančné prostriedky určené pre [REDAKOVANÉ] boli úplatkom za to, aby bola z jeho

strany zabezpečená bezproblémová výroba nelegálnych cigariet, resp. aby včas informoval dotknuté osoby o pripravovanom zásahu KUFŠ, ktorého bol riaditeľom. Z tohto pohľadu je splnená zákonná podmienka uvedená v § 329 ods. 1 Trestného zákona, že úplatok mal byť prijatý v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu...“, pričom „Vo vzťahu k obvinenému [REDAKOVANÉ] ide taktiež o prijímanie úplatku, a v tomto smere nie je podstatné, že úplatok mal ísť konečnému príjemcovi (obv. [REDAKOVANÉ]) prostredníctvom iných osôb, a že obvinený ako sprostredkovateľ si časť úplatku mal ponechať a zvyšok odovzdať ďalej, čiže úmysel mal smerovať k prijatiu úplatku aj pre inú osobu.“.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti brojil proti upovedomeniu generálneho prokurátora, ktorému vytkol nedostatočnú, resp. ústavne nekonformnú reakciu na ním predstreté námietky vzťahujúce sa na uznesenie policajta o vznesení obvinenia sťažovateľovi. V prvom rade sťažovateľ namietol tú skutočnosť, že policajt už pri vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku nepostupoval zákonne pri vymedzení znenia skutkovej vety, keďže „mal konkrétne poznatky o páchatel'och trestnej činnosti, ktorých vedel identifikovať“, a napriek tomu ich označil v predmetnom uznesení ako páchatel'ov 1 až 4. Podľa sťažovateľa „Ak vyšetrovateľ v situácii, kedy disponoval konkrétnymi poznatkami (z výpovede [REDAKOVANÉ] a pod.), z ktorých bolo možné jednoznačne stotožniť osobu páchatel'a, nevzniesol obvinenie voči konkrétnym osobám, porušil právo sťažovateľa na účinné uplatnenie obhajoby podľa ustanovení Trestného poriadku, ktorého vyslovenia porušenia sa však sťažovateľ v tomto konaní nedomáha.“.

5. V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na ešte závažnejšie pochybenie v postupe generálneho prokurátora spočívajúce v nezodpovedaní otázky zákonnosti výpovedí osoby [REDAKOVANÉ], ktorému bolo ako organizátorovi a návodcovi stíhanej trestnej činnosti postupom podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku dočasne odložené vznesenie obvinenia, pričom na vznesenie obvinenia proti sťažovateľovi boli použité aj jeho výpovede z 26. januára 2021, 26. februára 2021 a 1. marca 2021 v procesnom postavení svedka, ktorý však z dôvodu neskoršieho postupu proti jeho osobe podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku nemohol byť vypočutý v procesnom postavení svedka vrátane tej skutočnosti, že už v čase začatia trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku bola jeho totožnosť ako páchatel'a trestnej činnosti známa. Podľa sťažovateľa z tohto dôvodu nemalo byť [REDAKOVANÉ] dočasne odložené vznesenie obvinenia postupom podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku a všetky jeho výpovede zrealizované v procesnom postavení svedka sú právne nepoužiteľné v trestnom konaní vrátane jeho obvinenia zo stíhanej trestnej činnosti. Navyše sťažovateľ tvrdí, že pretože „výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] bola ťažiskovým dôkazom, od ktorého boli odvodené (získané informácie o ďalších osobách) aj ďalšie dôkazy (výsluchy svedkov), má správne posúdenie procesného postavenia [REDAKOVANÉ] zásadný právny význam.“. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom generálneho prokurátora, podľa ktorého „zákonnosť trestného stíhania ako aj vzneseného obvinenia je dostatočne odôvodnená aj jeho (pozn. [REDAKOVANÉ]) výpoveďami vykonanými pred začatím trestného stíhania v inej trestnej veci, ako aj ďalšími výpoveďami svedka [REDAKOVANÉ] vykonanými v dňoch 12.04.2021

a 13.04.2021.“. Naopak, tvrdí, že „Generálny prokurátor... sa takto účelovo vyhol zodpovedaniu sťažovateľom nastolenej otázke, či výpovede [REDAKOVANÉ] zo dňa 26.01.2021, 26.02.2021, 01.03.2021 za daných okolností sú použiteľné v trestnom konaní.“. Týmto postupom generálny prokurátor navyše konal v rozpore s princípom právnej istoty, keď vo svojich predošlých uzneseniach č. k. IV/3 Pz 22/21/1000 a č. k. IV/3 Pz 49/21/1000 z 31. augusta 2021 v inej trestnej veci sťažovateľa uviedol, že «aj samotný výsluch osôb, o ktorých mal vyšetrovateľ PZ vedomosť, že sú páchatelmi „oznamovanej“ trestnej činnosti, v procesnom postavení svedka, je v danom prípade otázný. Trestný poriadok a ani Trestný zákon síce neobsahuje definíciu svedka, avšak z ustanovenia § 127 ods. 1 Trestného poriadku je možné vyvodiť, že svedok je fyzická osoba odlišná od páchatel'a, ktoré konštatovanie vychádza zo zásady, že nikto nemôže byť svedkom svojej vlastnej trestnej veci. Alebo povedané inak, z hľadiska hmotnoprávneho nemožno páchatel'a trestného činu považovať za svedka vo svojej vlastnej trestnej veci, a to ani vtedy nie, ak bol orgánom činným v trestnom konaní vypočutý na zápisnicu o výsluchu svedka, keďže svedkom môže byť len osoba odlišná od páchatel'a. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Trestný poriadok výslovne počíta aj s takou procesnou situáciou, že sa z osoby inak podozrivej zo spáchania trestného činu môže stať svedok v trestnom konaní. Ide o právny inštitút „dočasné odloženie vznesenia obvinenia“ podľa § 205 Trestného poriadku. Z tohto procesného inštitútu vyplýva, že podozrivá osoba môže byť v konaní vedenom pre skutok, zo spáchania ktorého je podozrivá (ak jej nebolo vznesené obvinenie), k príslušným okolnostiam (ku ktorým by bola vypočúvaná ako obvinený) vypočutá ako svedok, len ak jej bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia podľa § 205 ods.1 Trestného poriadku.».

6. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nález:

„I. Postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. IV/3 Pz 62/21/1000-8 a jeho upovedomením o vybavení návrhu podľa § 363 Trestného poriadku z 20. októbra 2021 sp.zn. IV/3 Pz 62/21/1000-8 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Upovedomenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky z 20. októbra 2021, sp. zn. IV/3 Pz 62/21/1000-8 sa zrušuje a vec sa vracia generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 460,90 Eur (slovom štyristošesťdesiat eur a deväťdesiat centov) na účet Advokátskej kancelárie Kucek & Partners, s.r.o., Námestie Martina Benku 26, 811 07 Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

11. Inými slovami, právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa z dôvodov uvedených v podanej ústavnej sťažnosti domáha v podstate revízie postupu a určenia skutkových a právnych dôvodov, ktoré viedli orgány činné v trestnom konaní k ich posúdeniu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda k vzneseniu obvinenia sťažovateľovi, a to (v konečnom dôsledku) vo vzťahu k odobreniu takého postupu generálnym prokurátorom. Ústavný súd už v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej

právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú, a to prednostne, napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené.

13. Osobitne je potrebné uviesť, že vznesenie obvinenia je dôležitým procesným úkonom, pretože týmto úkonom sa proti určitej osobe začína trestné stíhanie za konkrétny skutok, ktorý je trestným činom, a súčasne sa určuje aj jej procesné postavenie v trestnom konaní ako obvineného. Nie je však potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná, ako to je v prípade obžaloby. Otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti prináleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení (s výnimkou niektorých špecifických situácií, najmä pokiaľ ide o zásah do osobnej slobody sťažovateľa väzbou), teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému, resp. obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

14. Ústavný súd teda v okolnostiach danej veci konštatuje, že trestná vec sťažovateľa sa v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu nachádzala v tzv. prípravnom konaní, v ktorom sa sťažovateľ bráni obvineniu vznesenému proti jeho osobe spôsobom dostupným v jednotlivých fázach konania, pričom o dôvodnosti, a teda aj zákonnosti a ústavnosti jeho trestného stíhania meritórne zatiaľ všeobecný súd nerozhodoval. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane ním označeného práva na inú právnu ochranu. K jeho porušeniu malo podľa sťažovateľa sprostredkovane dôjsť aj v dôsledku postupu generálneho prokurátora v predmetnej trestnej veci, primárne však už vznesením obvinenia a ďalšími procesnými úkonmi, čo podľa sťažovateľa generálny prokurátor nevyhodnotil v súlade so zákonom a nerevidoval, hoci mohol. Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (I. ÚS 756/2016, I. ÚS 619/2016, IV. ÚS 612/2018, I. ÚS 77/2019).

15. Inými slovami, sťažovateľ sa naďalej bráni proti vznesenému obvineniu v prebiehajúcom proti nemu vedenom trestnom konaní a čiastkovým prvkom takého obranného postupu bol návrh generálnemu prokurátorovi na kasáciu uznesenia o vznesení obvinenia zákonom ustanoveným postupom, ktorý ho však neakceptoval (v opačnom prípade by sa sťažovateľ obvinenia zbavil, ide teda o účinný prostriedok nápravy). Sťažovateľ však môže vo svojej obrane pokračovať ďalšími účinnými prostriedkami, ako je konštatované v predchádzajúcich bodoch. Predovšetkým súd má možnosť eliminovať už v úvode súdneho konania procesné nedostatky prípravného konania brániace ďalšiemu postupu v konaní proti obvinenému, najmä z hľadiska porušenia práv obhajoby, a v takom prípade obžalobu odmietne a vráti vec prokurátorovi. Ak o také chyby nejde, konanie pokračuje aj s prípadným využitím riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov (sťažovateľom ako stranou), keď je možné zákonom ustanoveným spôsobom napádať aj chyby postupu (trestného stíhania) predchádzajúceho meritórnemu rozhodnutiu. Právomoc v prípravnom konaní prokurátora

a v súdnom konaní súdov jednotlivých stupňov predchádza právomoci ústavného súdu. Ak by ústavný súd preskúmaval už samotné vznesenie obvinenia (vrátane postupu generálneho prokurátora pri zákonom mu zverenom prednostnom prieskumnom postupe), princíp subsidiarity by bol hrubo porušený a právomoc ústavného súdu by bola prekročená.

16. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu